

Hříšný
vévoda

Adele Ashworth

KAPITOLA

PRVNÍ

Jih Cornwallu

Červenec 1856

Vivian hleděla na kus papíru s perem napsanou poznámkou: Jeho Milost si přeje...

Otráveně se ušklíbla a pomyslela si, že by byla mnohem radši, kdyby si vévoda přišel sám říct, co chce, místo toho, aby za sebe nechal psát služebnictvo. To však bylo nemožné – nikdy se s ním osobně nesetkala, vždy ho viděla jen zpovzdálí.

Složila lístek, přestala se zabývat jalovými úvahami o vévodovi, a zastrčila ho do kapsy pracovní zástěry. Orchideje – pýchu mezi svými květinami – bude mít pozítří připravené, přesně jak si Jeho Milost přeje. Na tuhle práci si ji najali, na tohle byla nejlepší. Dostanou, co chtějí, stejně jako touhle dobou každý rok.

Její úkolem bylo vybrat a zajistit řezané květiny pro samotářského vévodu z Trentu. Sloužit měly jako výzdoba jeho sídla na západním pobřeží poloostrova Lizard. A stejně jako každý rok udělá Vivian všechno i pro to, aby tohohle záhadného muže, který unikl oprátce za vraždu manželky, aspoň na chvílku zahlédla.

„Paní Rael-Lamontová?“

Vivian sebou trhla, vyrušena ze zamyšlení, a obrátila se ke dveřím vedoucím z domu přímo na zahradu, kde stála hospodyně. V jejím zestárlém, sluncem opáleném obličejí se nic nezračilo. Harriet zjevně neměla žádný názor na to, že její paní jen tak bloudí v myšlenkách a sní s otevřenýma očima, místo aby se pilně věnovala přesazování květin.

„Ano, Harriet. Děje se něco?“

Starší žena chvílku váhala a nervózně si utírala ruce do zástěry. „Je tady... člověk, který si s vámi přeje mluvit. Je to, ehm... herec ze shakespearovské společnosti, co hraje letos v létě v Cosgroves.“

Vivian překvapením otevřela doširoka oči. „Herec? A co chce?“

Harriet ztišila hlas. „Jmenuje se Gilbert Montague. Tak se aspoň představil. Nemá ale žádnou vizitku, a tak jsem ho nepustila dál. Ale on prohlásil, že na vás počká. Že prý s vámi nutně musí mluvit.“

To Vivian zaujalo. Vydala se k hospodyni a z lavičky stojící ve stínu vinné révy, plazící se po treláži, sebrala ručník. „Řekl vám, co chce?“ Neměla ani potuchy, co jí nějaký herec může chtít – ať soukromého, či pracovního.

Harriet vyšla na štěrkový chodníček, její buclatá postava se narovнала a ve tváři se jí objevil nesouhlasný výraz. „Ani slůvko neřekl, proč vlastně přišel,“ odpověděla nazlobeně. „Jenom, že prý chce, abyste mu věnovala chvílku času. Řekla jsem mu, že se kouknu, jestli jste doma.“

Vivian se v duchu usmála. Samozřejmě, že Harriet věděla, že je doma, ale aby dostála svým povinnostem, musela to nejdříve „zkontrolovat“. A pochopitelně se postarala o to, aby se takový „obyčejný“ člověk nedostal až do domu.

Odhrnula si vlasy z obličeje; v poledním žáru se jí z pevně staženého účesu uvolnilo pár pramínků, které teď volně spadaly kolem tváří a přes čelo. Musela vypadat jako strašidlo; nejméně dvě hodiny se rýpala v hlíně na slunci a ve vzduchu plném vlhkosti. Kdo by se o to staral, pomyslela si. Ten Montague jako herec už viděl určitě zjevy mnohem horší.

„Přijmu ho,“ kývla na hospodyni a sáhla do zátylku, aby si rozvázala tkanice zástěry. A protože se na ni Harriet překvapeně podívala, dodala ještě: „Nevodte ho ale do domu. Řekněte mu, že mě najde vzadu za domem u vrátek.“

Harriet přikývla, nesouhlasný výraz v obličeji zmizel a nahradil ho výraz úlevy nad moudrým rozhodnutím. „Ano, paní. Hned ho tam pošlu.“

Když Vivian zůstala na dvorku za domem opět sama, odhodila zástěru na lavičku a oprášila si hnědou mušelinovou sukni. Z trojích šatů, jež vyčlenila jako pracovní, zvolila dnes tyto, protože jí byly v pase i přes prsa volnější, což ocenila zejména teď – v horkém dopoledni. Ne že by ale její postavě lichotily. I když divadlo zbožňovala, herce ve svém domě ještě nikdy neuvítala. Vlastně nikoho tak nízkého původu. Takže na tom, jak zrovna teď vypadá, za mák nezáleží.

Vyšla znovu na slunce a ze džbánu stojícího na stolku, který sloužil k přesazování květin, si nalila sklenku vlažné vody. Ještě nestačila polknout ani první doušek, když zaslechla zavržení dřevěné branky za rohem domu.

Rychle si otřela ústa hřbetem ruky a otočila se směrem, odkud se na štěrkovém chodníčku ozývaly těžké kroky. Snažila se tvářit důstojně, jak jen za daných okolností mohla, postavila se s rukama sepjatýma za zády a zadívala se na malou palmu stojící na rohu domu, dokud se neobjevily nejprve návštěvníkovy nohy, pak celá jeho postava.

Když se k ní muž přibližoval, Vivian instinktivně ukročila dozadu. Pamatovala si, že je Gilbert Montague vysoký, protože ho už dvakrát viděla úžasně hrát na jevišti. Ale nebyla připravená na muže s tak širokými rameny, dlouhýma nohama a s tak pohrdavým výrazem ve tváři, jenž se najednou objevil přímo před ní a zastavil se mezi dvěma vzácnými exempláři orchidejí tak, že jeho mohutná postava ji zastiňovala před slunečními paprsky.

Třebaže byl elegantně oblečen, jeho celkové vzezření působilo jaksi hrubě, když se na ni přísně zadíval. Asi ji tím chtěl znejistit a získat nad ní převahu. Vivian se ani nepohnula. Probudila se v ní ostražitost, zbystřila a vnitřní hlas ji varoval, aby se na cizince pozorně soustředila. Nedala najevo žádné pocity, pyšně k němu pozvedla zrak. Nenechám se přece zastrašit tím, že je to velký chlap, pomyslela si. A opravdu, strach byl to poslední, co by cítila.

„Jste paní Rael-Lamontová?“ zeptal se herec hlubokým, chraptivým hlasem s dokonalým přízvukem a lehce přitom kývl hlavou.

Vivian souhlasně přikývla a odpověděla: „A vy jste pan Montague, předpokládám. S čím vám mohu pomoci?“

Muž ji pozoroval a jakoby pobaveně se usmíval, ani se ale nepohnul.

„Máte nádhernou zahradu, madam.“

Vivian si ale všimla, že se na květiny vůbec nepodíval, v tuhle chvíli to však nepovažovala za nutné komentovat. Jako by se herec soustředil jen na ni a na to, jak na jeho slova bude reagovat. „Ano, je nádherná,“ souhlasila s klidným úsměvem, „i když to vlastně není zahrada, ale zahradnictví.“

Koutek úst mu vylétl nahoru v podivném úšklebku. „Jistě, omlouvám se.“

Vivian nevěděla, zda jí chce jenom zalichotit, jeho chování se ale nedalo nic vytknout. Přesto se s ním necítila dobře.

„Co pro vás mohu udělat, pane Montague?“ zeptala se znovu. Polední žár jí rozpaloval tváře a vyvolával bušení v hlavě.

Chvíli si ji ještě soustředěně a mlčky prohlížel, pak udělal dva kroky k ní. „Všiml jsem si, že jste jednou nebo dvakrát navštívila divadlo.“ Dlouhými prsty si projel tmavé licousy, jako by se pokoušel to, co řekne dále, co nejlépe zformulovat. „Minulou sobotu jste byla na Večeru tříkrálovém.“

Vivian na něj překvapeně pohlédla. Ano, byla na tom představení. A možná na jednom nebo dvou dalších už dříve. Rozhodně však nepatřila mezi místní smetánku, která na sebe za každou cenu musela upozorňovat. Bylo zvláštní, že si ji pamatuje. Najednou se cítila podivně nepříjemně. „Ano, opravdu jsem tam byla,“ přikývla. Založila si ruce na hrudi a zeptala se: „To ale asi není důvod, proč jste tady. Jak vám můžu pomoci, pane Montague? Omlouvám se, ale mám dost práce.“

„No, myslím, že pomoci mně není zrovna to, oč by tu šlo, paní Rael-Lamontová.“

Obočí jí vylétlo nahoru. „Tak oč vám jde, pane Montague?“

Stoupl si až těsně k ní, podíval se na ni svrchu a prsty se dotkl listu jasně růžové orchideje. Vivian na něj zamračeně a nesouhlasně pohlédla. Jako by si toho ale vůbec nevšímal.

Naklonil se k ní a tiše se zeptal: „Co se stalo s panem Rael-Lamontem?“

Hlavou jí probleskly vzpomínky, nepopsatelné pocity, s nimiž dlouho bojovala, aby je potlačila. Představy, které jí najednou vytanuly před očima, jí spalovaly mysl jako ničivý požár. Stáhlo se jí hrdlo, krev se jí na-

hrnula do tváří a celé tělo měla rozpálené... příčinou však nebylo polední slunce.

„Promiňte?“ zašeptala po chvíli, hlas měla najednou nakřáplý a hrubý.

Muž vedle ní se usmíval a položil si ruku na hrud', na místo, kde měl srdce. „Vidím, že jsem vás vylekal.“

Nervozita převážila nad jejím dobrým vychováním. „Okamžitě odejdete, pane Montague,“ nařídila mu, spustila ruce podél těla a pevně sevřela rty.

Zdvořile přikývl a rty se mu zvlhnily v pobaveném úšklebku. „Ale jistě, drahá lady.“

K odchodu se však neměl.

„Ale,“ dodal, „než odejdu, je tu něco... o čem bychom si měli popovídat.“

Ne, pořád z něj neměla strach. Věděla, že Harriet je uvnitř domu, a kdyby zaslechla její křik, určitě by zburcovala všechny sousedy. Bylo jasné, že si to nezvaný návštěvník uvědomuje. Instinktivně vytušila, že to, proč ji navštívil, bude pro ni daleko horší, než že by ji jenom obtěžoval.

Dodala si odvahy zeptat se: „Co po mně chcete, pane Montague? Přejděte rovnou k věci.“

„Jistě.“

Promnul mezi prsty okvětní plátky orchideje, což ji pobouřilo.

„Docela mě zajímá,“ pokračoval zamyšleně, „jak se budete tvářit, až vám řeknu, že mám důkaz o tom, že nejste ta, za niž se vydáváte.“

Vzteky, který na něj měla kvůli tomu, že ničí její drahou a něžnou květinu, vyprchal. Dvakrát rychle zamrkala a bojovala s nutkáním ustoupit pár kroků dozadu. „Řekla bych, že se mýlíte,“ opáčila.

Naklonil hlavu a pobaveně se na ni zadíval. „Myslíte?“

Otázka visela ve vzduchu a Vivian, přestože panovalo horko, se zachvěla. Že by mohl odhalit její nej-

větší tajemství, ji vylekalo a způsobilo, že její pohár trpělivosti přetekl.

Její mlčení zjevně očekával. Z hlasu mu zazněla nemilosrdnost, když šeptem dodal: „Jsem si naprosto jistý, že nejste žádná vdova.“ Odmlčel se. „Nebo snad ano, paní Rael-Lamontová?“

V ústech jí vyschlo; najednou jí bylo chladno, až se roztrásla. Odmítala však dát mu najevo, jak ji jeho slova vyvedla z rovnováhy.

Ledovým hlasem mu nařídila: „Okamžitě opusťte můj pozemek, jinak vás nechám zatknout pro nedovolené vniknutí na soukromý majetek.“

„Samozřejmě,“ odpověděl. Místo toho, aby se otočil a odešel, k ní však přistoupil ještě blíž. Boty na šterkovém dvorku zaskřípaly.

„Možná by ale bylo lepší, kdybyste mě napřed vyslechla,“ řekl a rty se mu zvedly ve vítězoslavném úšklebku. Očima jí sjel od nader k pasu.

Vivian ten pohled, v němž se mísila výhrůžka s bezostyšným chtíčem, vyděsil. Stála strnule na místě a strach, jemuž se tak dlouho bránila, ji pohltil natolik, že nebyla schopná ani vykřiknout. Muž stojící před ní to moc dobře věděl a využíval jejího vlastního strachu proti ní samotné.

„Máte problém, paní Rael-Lamontová.“ Najednou bezostyšně orchidej utrl a přičichl si ke květu.

To ji rozzuřilo. „Jak se opovažujete –“

„Vím o vašem manželovi,“ přerušil ji a z hlasu mu číselo nepřátelství. „Znám hodně podrobností o vašem takzvaném manželství, a vím, kde váš manžel žije teď. Ví, proč se skrýváte tady v Cornwallu.“

Skrýváte.

Zasmál se a pak rozdrtil orchidej mezi prsty, upustil okvětní lístky na zem a šlápl na ně. „Za určitých podmínek,“ dodal s úsměvem, „jsem ochoten si vaše tajemství ponechat pro sebe.“

Vteřiny – možná to byly minuty – pomalu plynuly a Vivian měla pocit, že prožívá tu nejhorší noční můru.

Nebyla schopná se nadechnout, nemohla se ani pohnout či na jeho slova reagovat.

Nezvaný host se k ní naklonil, takže ucítila jeho pach. Pach naprosté zvrácenosti, která čišela z jeho nitra, jí útočil na smysly. Byl jí odporný.

„Co chcete?“ zašeptala ochraptěle a rty se jí trásly.

„Konečně jsme se dostali k tomu, proč jsem tady. Potřebuju, abyste pro mě něco udělala.“

Je šílený, duševně chorý... Nikdo takovému bláznovi neuvěří, ujišťovala se Vivian.

„Bude to takové malé výkupné,“ objasnil jí klidným hlasem.

„Jste šílenec,“ vyhrkla.

Muž se hlasitě zasmál a zvrátil přitom hlavu dozadu. „To určitě ne, madam. Ujišťuju vás, že jsem naprosto duševně zdravý. Jen potřebuju malou finanční injekci. Divadlo mi všechno nezaplátí.“

Vivian na něj zírala, očima přejížděla přes jeho dobře šitý oblek v holubí šedi, hedvábnou košili a pečlivě zastřižené vlasy. Jako herec s omezeným příjmem by si takový přepych dovolit nemohl. A to ji znepokojovalo. Pravděpodobně už předtím někoho vydíral a vy padalo to, že úspěšně.

Poprvé od chvíle, kdy jí tenhle neznámý muž vstoupil na zahradu, Vivian pocítila nejen strach a odpor, ale také pocit zrady a hlubokého smutku, které se jí usídlily hluboko uvnitř srdce. Na tom však teď nezáleželo. Přinutila se znovu začít rozumně uvažovat, odmítla se stát jeho další pokornou obětí. Jistě neví o mém manželství všechno, pomyslela si.

Narovnala se a věnovala mu sladce falešný úsměv.

„Je mi líto, pane Montague. Nehodlám se podílet na čemkoli, co jste si ve své choré mysli vykonstru-

oval. Nemohu ani uvěřit, že jste se objevil na mém pozemku a předpokládáte, že mě zastrašíte, takže přistoupím na nějaké vaše požadavky.“ Vivian se ušklíbla a tiše ještě dodala: „A teď vypadnete, nebo začnu křičet a můžete si být jistý, že vaše další herecké role se budou odehrávat mezi vězeňskými zdmi.“

Aniž dal cokoli najevo, přikývl. „Jak si přejete, madam. Ale než tak učiním, myslím, že byste se měla podívat na tohle.“

Vivian ho pozorovala, jak sáhl do náprsní kapsy a vytáhl složený list papíru. Rozložil ho a začal číst.

„Drahý pane Hathawayi, přečetla jsem si ustanovení smlouvy o odloučení a budu se jich držet...“

Vivian sebou škubla a celé tělo se jí roztřásl.

„... manžel s podmínkami souhlasí a má vlastní plány, jak se rychle vytrazit –“

„Přestaňte! Dost už!“

Muž ji zcela ignoroval.

„... přirozeně mi velmi záleží na tom, aby tato právní ujednání zůstala naším tajemstvím. V následujících měsících se přestěhuji do Cornwallu, kde budu dle ujednání ve smlouvě žít poklidně z finančních prostředků, jež mi z manželství náleží. Víím, že jako můj právní zástupce budete toto ujednání držet v tajnosti. Nechci, aby má rodina ztratila své postavení a čest jména kvůli mému –“

Vivian se natáhla, vyškubla mu papír z rukou a třesoucími se prsty ho zmačkala.

Nezvaný host si založil ruce na hrudi. „Tohle je samozřejmě jen kopie. Originál je uložený na bezpečném místě.“

Na bezpečném místě. To si o tomto dokumentu myslela i ona.

Nervózně polkla a zadívala se na něj. „Jak... jak jste se k tomu dostal?“ Škubla hlavou a propíchovala ho

očima plnýma znechucení. „Kolik jste musel zaplatit, abyste to dostal, pane Montague?“

Přimhouřil oči. „Zdaleka ne tolik, kolik bude vás stát, když mé požadavky nesplníte.“

Splnit jeho požadavky? Nebyla schopná ze sebe vydat jediné slovo. Ještě nikdy nebyla tak zděšená.

Muž musel její váhání, její znechucení, jež v ní vyvolával, vycítit. Znovu sjel pohledem po její postavě, pak se otočil a vydal se pěšinou mezi záhony květin k brance, kterou před chvílí vešel. Ruce měl sepnuté za zády. Teď vypadá jako nějaký džentlmen, pomyslela si Vivian.

Je to ale jen herec.

„Abyste si udržela tento... řekněme... životní styl, musíte pro mě něco získat,“ informoval ji věcně.

Vivian otevřela nevěřičně ústa, nejen nad jeho drzostí, ale protože jí došlo, že její poklidný život právě skončil.

„Chci získat originální rukopis sonetu podepsaný samotným mistrem.“

Vůbec mu teď nerozuměla.

„Tenhle rukopis,“ pokračoval otočený zády k ní a s předstíraným zájmem si prohlížel žluté květy růží, „je ve vlastnictví vévody z Trentu.“

Vivian se ostře nadechla, což musel zaznamenat, dokonce i na vzdálenost, kde se zastavil.

„Jsem si jistý, že žena jako vy nebude mít potíže požádat o laskavost muže, který se skrývá v ústraní.“ Ohlédl se přes rameno. „Určitě ho bude mít někde pod zámek, takže se nebude dát ukrást. Musíte použít... svůj ženský šarm, abyste ho přesvědčila, aby vám rukopis ukázal. Musíte ho pro mě získat.“

„To neudělám.“ Vivian se snažila popadnout dech, hlas jí drhl v hrdle a skřípal.

Obrátil se k ní, ruce stále sepnuté za zády. „Ale uděláte, madam. A nemělo by to trvat dlouho. Až budete

s tímto úkolem hotová, pošlete mi zprávu do divadla a já se tu hned objevím.“

Znovu zamířil k brance, ještě jednou se ale zastavil, prsty si pohladil zašpičatělou bradku. Přes rameno dokončil: „Nemyslete si, že vás nechám v klidu. Budu v Penzance příštích čtrnáct dní, pak odjíždím do Londýna. Jen velmi nerad bych vyvolával ve společnosti rozruch, kdybych musel vypustit nějaké informace o soudním rozhodnutí o vaší odluce od manžela. A doufám, že vám nemusím připomínat, že nikde nemáte zmiňovat mé jméno a že nemáte mluvit o našem ujednání a vůbec o tom, že jsme se setkali.“

Ústa se mu zkroutila v ironickém úšklebku.

„Na shledanou, paní Rael-Lamontová.“

S tím odešel a pečlivě za sebou zavřel branku.

Vivian stále zírala na místo, kde ještě před chvílí stál. Uvědomila si, že od chvíle, kdy se před ní tenhle nezvaný host objevil, se ani nepohnula.

Podívala se na rozmačkanou orchidej pohozenou na šterkovém chodníčku a propukla v nesmyslný, hysterický smích, který nedokázala potlačit. Během krátkých deseti minut se její bezpečný život a budoucnost, jež si tak pečlivě vystavěla, zhroutily jako domeček z karet.

KAPITOLA DRUHÁ

Jeho celé jméno bylo William Raleigh, vévoda z Trentu, hrabě ze Shreveportu a Kayes, baron z Chesterfieldu. A byl to také manžel Elizabeth, ženy, již prý zavraždil. Vivian tomu příliš nevěřila.

Stála před bránou jeho panství nedaleko útesu u Mousehole. Zastavila se, aby vstřebala eleganci majestátního sídla, které tu všichni znali jako Jitřní dům, což bylo vyryto i na ozdobné desce u vchodu. Vzhled obdélníkové budovy ze světle hnědých cihel s tmavě šedými okenicemi a téměř čtyři a půl metru vysokými masivními černými vstupními dveřmi působil spíše smutným dojmem, než aby odrážel jitřní krásu okolní krajiny. Což vévodovi zjevně nedošlo, když dům pojmenoval.

Vivian tu byla už několikrát předtím, když dostala za úkol vyzdobit sídlo květinami. Vždycky sem jela kočárem, dnes se však rozhodla jít pěšky, neboť kromě dámské taštičky, hodící se ke švestkově modrým šatům, nenesla nic jiného. Ráno bylo deštivé a i teď, odpoledne, se po obloze honila tmavá mračna a nad zemí se válela jemná mlha. Od moře vanula chladná

bríza, která štípala Vivian do obličeje. Ráda si tenhle pocit čerstvosti užívala.

Ačkoliv tu vévoda trávil téměř jedenáct měsíců z roku, vlastnil jen malý pozemek kolem honosného domu. Ovšem výhled odtud byl ohromující. Z místa, kde Vivian právě stála, neviděla jen dům a pastviny, ale i moře na horizontu za nimi – dnes chladné, šedé a zlověstné.

Zhluboka se nadechla, silou se opřela do brány a vešla na malý, hezky upravený dvorek. Snažila se znovu soustředit na úkol, který měla před sebou. *Ano, je to jenom práce*, rozhodla se dopoledne, než se vydala na cestu sem. Koneckonců je přece obchodnice, takže vévodovi předloží obchodní nabídku.

Zamířila po chodníčku ke dveřím do domu, ne všimla si ale, že by tam stál nějaký komorník. Zvedla bohatě nabíranou sukni a vystoupala po kamenných schodech. Před dveřmi si narovнала čepce a uhladila korzet, pak odhodlaně dvakrát udeřila těžkým mosazným klepadlem.

Když dobré tři čtyři minuty čekala, až někdo otevře dveře, a nic se nedělo, dostala strach. Člověk s finančními prostředky, jaké měl vévoda, si přece může dovolit nějaké sloužící. V okolí však všichni považovali vévodu z Trentu za bohatého, ale zároveň za velmi záhadného a podivného člověka.

Konečně zaslechla, jak kdosi na druhé straně dveří posunul zástrčku. Po chvílce se jedno křídlo pootevřelo a za nimi se objevila šedovlasá hlava staršího muže. Podle dokonalého oblečení a úslužného chování se Vivian domyslela, že je to majordomus.

„Dobré odpoledne, paní Rael-Lamontová,“ pozdravil odměřeně.

Vivian překvapeně zalapala po dechu. Přirozeně ji komorník musel znát, neboť sem už několikrát při-

nesla květiny. Vždy však přicházela do domu zadním vchodem pro služebnictvo. Dnes jí ale měl považovat za *hosta*. A on jí ani nedal příležitost předat mu svou navštívenku.

„Chtěla bych mluvit s Jeho Milostí,“ odpověděla Vivian, když se vzpamatovala. „Tedy pokud je doma.“

Majordomus přikývl. „Pojďte dál, madam.“

Otevřel dveře dokořán a ustoupil stranou, aby mohla projít. Vešla do foyeru a překvapením zadržela dech. Na rozdíl od vzhledu zvnějšku, uvnitř působil dům jasným, příjemným a milým dojmem – bílé mramorové podlahy, dvě bílá saténová křesílka lemovaná třásněmi, mohutný křišťálový lustr visící z kupolovitého stropu přímo nad stolem zlatě intarzovaným ve tvaru lístků, na němž stála obrovská křišťálová váza přetékaající květy růžových růží, sedmikrásek a planě rostoucích pryskyřníků. Vivian se trochu dotklo, že vévoda kupuje květiny i jinde než u ní.

„Tudy, prosím,“ ozval se majordomus a ukázal nalevo. „Jeho Milost vás přijme v knihovně.“

Vivian přemohla nutkání zeptat se, odkud květiny pocházejí. Nejspíš to bylo tajemství, které si nechávali pro sebe pouze vévoda a jeho sloužící. I když se vévoda společnosti stranil, přece jen se občas určitě musel setkat s obchodními společníky, takže výzdoba byla kvůli nim. Vivian ale vážně pochybovala, že by se v téhle části Cornwallu uzavíraly nějaké velké obchody. Podle vlastních zkušeností věděla, že tenhle impozantní a krásný dům, vkusně zařízený, neocení nikdo jiný než majitel sám.

Následovala majordoma dlouhou chodbou a její podpatky vydávaly na mramorové podlaze klapavé zvuky. Vysokým oknem s krémovými záclonami staženými zlatými stuhami se střapci na koncích se zadívala na šedou vodní hladinu.

Na konci chodby se zastavili před dvoukřídlymi dveřmi vedoucími do knihovny. Majordomus je otevřel, aniž by předem zaklepal, a ustoupil stranou, aby mohla Vivian projít dovnitř. Na první pohled vypadala místnost tak, jak má knihovna vypadat. Vévoda z Trentu se vyznačoval vytríbeným vkusem a zálibou v drahých věcech.

Místnost byla poměrně velká, rozkládající se v celé třetině jižního křídla budovy, a voněla tabákem a kůží. Stěny i strop pokrývaly hnědo-modré pruhované tapety, které dokonale ladily s lampou s květinovým vzorem a třásněmi a s koženými křesly a pohovkou okolo ozdobně vyřezávaného stolku. Na podlaze z tmavého leštěného dřeva ležel uprostřed obdélníkový orientální koberec. Na místnost navazovala malá zimní zahrada s velkými obloukovými okny, z nichž byl nepochybně úžasný výhled na písčité pláže pobřeží a moře. Vivian si s potěšením všimla, že je plná zeleně.

Prosklené knihovny po celé západní stěně po její pravici byly jen necelé dva metry vysoké a plné knih. Nad nimi visely portréty a krajinky ve zlatých rámech. Naproti dveřím stál velký psací stůl z tmavého dubového dřeva, odkud vévoda nepochybně řídil celé panství, se dvěma pohodlnými židlemi potaženými černou kůží. Na východní stěně přitahoval pozornost obrovský krb obložený hnědým mramorem a ozdobně vyřezávaným dřevem, teď byl vyhaslý a dokonale vyčištěný.

Navzdory tomu, že místnost byla zařízena v ryze mužském stylu, což dokazovala většina knihoven, působila nádherným a příjemným dojmem.

„Udělejte si pohodlí, madam,“ ozval se majordomus vedle ní. „Jeho Milost přijde hned. Jmenuju se Wilson a Bitsy vám přinese nějaké občerstvení, zatímco budete na vévodu čekat.“

Vivian se na něj podívala. „Děkuju vám, Wilsone.“

Muž opět lehce kývl hlavou, vyšel z místnosti a za-

vřel za sebou dveře. Jen o chvíli později, zrovna když si Vivian stahovala rukavice, vešla služebná nesoucí velký stříbrný podnos. Hezká, asi šestnáctiletá dívka se uklonila a vydala se přímo ke stolku.

„Dáte si kávu nebo čaj, paní Rael-Lamontová?“ zeptala se dívka tichým a nevýrazným hlasem.

„Raději čaj,“ odpověděla Vivian a napjatě se usmála. Bylo podivné, jak se k ní sloužící v tomto domě chovají: ne jako k ženě z městečka, která prodává květiny, ale jako k váženému hostu, jehož jméno všichni znají. *Velmi zvláštní*, pomyslela si.

Zatímco služebná nalávala čaj ze stříbrné konvice do šálku z bílého porcelánu, Vivian se nesměle posadila do koženého křesla naproti pohovce ze stejného materiálu. Když si urovnala nabíranou sukni, dívka postavila hrneček s podšálkem na malý kulatý stůlek vedle Vivianiny pravice.

„Budete si přát ještě něco, madam?“

Kouřící čaj božsky zavoněl. „Ne, tohle je... báječné.“

Služebná se znovu poklonila, rychle vyšla z místnosti a zavřela za sebou dveře. Vivian zaslechla její kroky, rozléhající se chodbou, jak rychle utíkala.

Rozvázala si tkanice čepce, sundala si ho a uhladila si vlasy, které se jí uvolnily z účesu. Dlouhé prameny měla spletené do copu, svázané stužkou a stočené a připnuté v zátylku. Jako vždy se jí pár pramínků uvolnilo a kroutilo se jí volně podél obličeje. Bylo směšné, jak si dnes dávala na svém vzhledu záležet, jak chtěla na vévodu z Trentu zapůsobit. To, že – ona, obyčejná květinářka – byla v jeho sídle, v téhle úchvatné knihovně, že jí sloužící nabízeli kávu a čaj, ji pobavilo a jen stěží potlačovala smích nad absurditou celé situace. Hlavou jí bleskla myšlenka, zda vévoda skutečně všechno tohle bohatství nezískal ze smrti manželky. Takovýhle majetek, okázale dávaný najevo

v této místnosti, by mohl být důvodem k vraždě, uvažovala Vivian.

Relativně klidnou rukou pozvedla šálek a ochutnala čaj. Byl to kvalitní, silně aromatický lapsang sou-chong, něco velmi vzdáleného obyčejnému černému čaji. Ještě neobvyklejší bylo, že ho vévoda servíroval hostu z nižší společenské třídy, tedy Vivian.

Během dalších deseti minut nezaslechla nic jiného než narážení vln na pobřeží, které k ní doléhalo otevřeným oknem. Trochu ji rozčilovalo, že ji vévoda nechává tak dlouho čekat. S každou další minutou byla nervóznější, což však vévoda nemohl tušit.

Cvaknutí kliky vysokých dvoukřídlých dveří ji vytrhlo ze zamyšlení. Otočila se a nervózně se zavrtěla v křesle, protože pohlédla přímo na vévodu, který si ji zkoumavě prohlíží. Jeho tmavé, pronikavé oči působily chladně.

Vivian málem upustila šálek s čajem. Jestliže jí Gilbert Montague připadal mohutný a zastrašující, nebylo to nic proti úchvatné... statné postavě vévody z Trentu. Nervózně položila hrnek s podšálkem na stolek a vstala, aby se mu mohla podívat přímo do očí.

Stál ve dveřích, z jeho postoje vyzařovala noblesa a síla. Na muže svého postavení měl sice celkem nenápadné oblečení, při pozornějším pohledu bylo ale zjevné, že hnědý oblek – na míru ušitý, zdůrazňující jeho dokonalou postavu od širokých ramen až po dlouhé svalnaté nohy – je hedvábný a drahý. Krémová – nepochybně také hedvábná – košile mu obepínala hrud' a dávala tušit vypracované svaly pod ní. Neměl vestu, jen světle hnědá, volně uvázaná kravata upozorňovala na úžasný obličej – na tmavou pokožku, silné lícní kosti, široká ústa, rovný, ostře řezaný nos a čelo, na němž se rýsovaly jemné vrásky.

Vivianinu pozornost však přitáhly především pronikavé, oříškově hnědé oči, vyvolávající v ní chvějivé zá-

blesky nejistoty. Vážný výraz v obličeji jen dokazoval jeho moc a sílu. Nebyla si jistá, jak mocná je to vlastně síla... instinktivně však vytušila, že vévoda jí dokáže číst myšlenky. Země pod nohama jako by se jí rozhoupala. Nikdy předtím ji žádný muž pouhým vzezřením nevyvedl tak z míry jako právě vévoda z Trentu.

Vteřiny v tichosti ubíhaly a Vivian s vévodou si upřeně hleděli do očí. V ústech jí vyschlo, takže si musela olíznout rty.

Vévoda se k ní pomalu vydal. „Paní Rael-Lamontová,“ pozdravil tiše a lehce nakrčil čelo. Hlas měl hluboký a příjemný. „Je mi potěšením, že jste mě navštívila.“

„Vaše Milosti,“ odpověděla Vivian a mírně se uklonila. Doufala, že navenek nevypadá tak nervózně, jak se cítí.

„Prosím, posad'te se,“ vybídl ji vévoda a došel až k ní.

Vivian se zarazila. Nebyla si jistá, zda by neměla raději zůstat stát a podat mu ruku, aby zdůraznila vážnost jejich setkání, či zda se má skutečně posadit a promluvit si s ním jako rovný s rovným. Nakonec se rozhodla řídit jeho pokynem a zamumlala: „Jak si přejete.“

Podíval se na ni a pobaveně nadzvedl tmavé obočí. „Prosím.“

Vivian cítila, že jí hoří tváře, neboť si ji stále prohlížel od hlavy až k patě. S úlevou se znovu posadila do křesla a snažíc se na něj nepodívat ani koutkem oka si urovnala sukni. Byla ráda, že si na tváře nenanesla růž, protože tu teď skutečně nepotřebovala.

Konečně se zastavil jen pár centimetrů od ní, s rukama sepnutýma za zády a očima stále upřenýma na ni. Tedy Vivian alespoň měla pocit, že se jí dívá přímo do tváře. Cítila jeho jemnou kolínskou – dřevitou vůni, se špetkou jakéhosi koření –

„Je mi potěšením se s vámi konečně setkat, madam.“

Zvedla hlavu a pohlédla na něj. Jeho chladný výraz příliš neodpovídal slovům, jež právě pronesl. Ne snad, že by proti ní něco měl, prostě netušil, co u něj Vivian dělá. K vévodovi, o němž se říkalo, že zavraždil manželku, nikdo jen tak na návštěvu nechodil.

„Připojte se ke mně, Vaše Milosti.“

Nevhodnost toho, že mu prostá květinářka dává dovolení, aby se posadil, ho překvapila, stejně tak jako Vivian, která si to uvědomila, jakmile slova vypustila z úst. O krok ustoupil a Vivian si povšimla krátkého záblesku pobavení, který se mu mihl ve tváři. Toužila se v obrovském koženém křesle ztratit.

„Jak si přejete,“ poděkoval velmi pomalu a tiše.

Jenom opakoval slova, jež před chvílí řekla ona jemu. Ráda by věděla, zda s ní jen tak laškuje, či zda se jí arogantně vysmívá.

„Prosím,“ pokračovala dál ve hře, zvedla bradu a obočí, i když věděla, že by ji mohl z domu za smělost vyhodit. Instinktivně ale vytušila, že to neudělá.

Stále se na ni díval, v duchu ji hodnotil, a jeho pohled ji rozpaloval. Jeden koutek úst se mu nepatrně zvedl v úsměvu. Najednou se vše proměnilo na hru a nervozita, kterou pocítovala od počátku setkání s ním, vyprchala. Jako by se už dávno znali.

Vévoda přerušil ticho jako první, otočil se, obešel stolek a posadil se na sofa. Sledovala ho a uvědomila si, že jí prokazuje každým svým pohybem, každým slovem či gestem téměř posvátnou úctu. Bylo to zvláštní, nikdy předtím si v přítomnosti muže nepřipadala tak výjimečná. Dokonce ani v manželství.

„Co pro vás mohu udělat, paní Rael-Lamontová?“ začal formálně a vrátil se tak k důvodu její návštěvy. Nalil si šálek kouřící kávy.

Vivian se přinutila zhluboka se nadechnout. Zadívala se do oříškových očí a odpověděla: „Jak je možné,

že mě vaše služebnictvo uvedlo sem hned, jak jsem se objevila u dveří, Vaše Milosti? Ani jsem nemusela dát majordomovi navštívenku.“

Její způsob vyjadřování, tak netypický pro prostou květinářku, ho opět překvapil, ale nedal to na sobě znát. Pouze na čele se mu objevila malá vráska, když si naléval do kávy smetanu.

Vivian vyčkávala.

Konečně přestal kávu míchat, odložil lžičku na podšálek a přikývl: „Moji zaměstnanci vás dobře znají, madam.“ Zadíval se jí do očí. „Stejně tak jako já.“

Jeho odpověď v ní vyvolala iracionální radost.

„Aha,“ odpověděla nejapně.

Vévoda se napil kávy.

„Koneckonců, nakupujete květiny v mém zahradnictví docela často,“ doplnila svou předchozí odpověď.

„Ano.“

Když nic neříkal, Vivian zvedla šálek čaje a přidržela ho před sebou. „To květinové aranžmá v hale je nádherné. I když nepochází ode mě!“

Vypadalo to, že se vévoda pobaveně zasměje.

„Copak... žárlíte na konkurenci, paní Rael-Lamontová?“

Vivian se narovнала. „Ale vůbec ne.“ Napila se a pak velmi opatrně postavila šálek na talířek. „Jen reaguji na to, čeho jsem si všimla. Je to profesionální deformace.“

Vévoda přikývl. „Chápu.“

Vivian znovu zružověly tváře. Nevšímal si toho. „Mohu se zeptat, od koho ty květiny pocházejí?“

„Nemám nejmenší tušení,“ pokrčil rameny a znovu se napil svého oblíbeného nápoje. „Nejspíš je koupil buď Wilson, nebo hospodyně Glenda. Nezabývám se sám výběrem květinové výzdoby domu.“

Jistěže ne. Vivian náhle připadalo směšné, že se na to vůbec ptala.